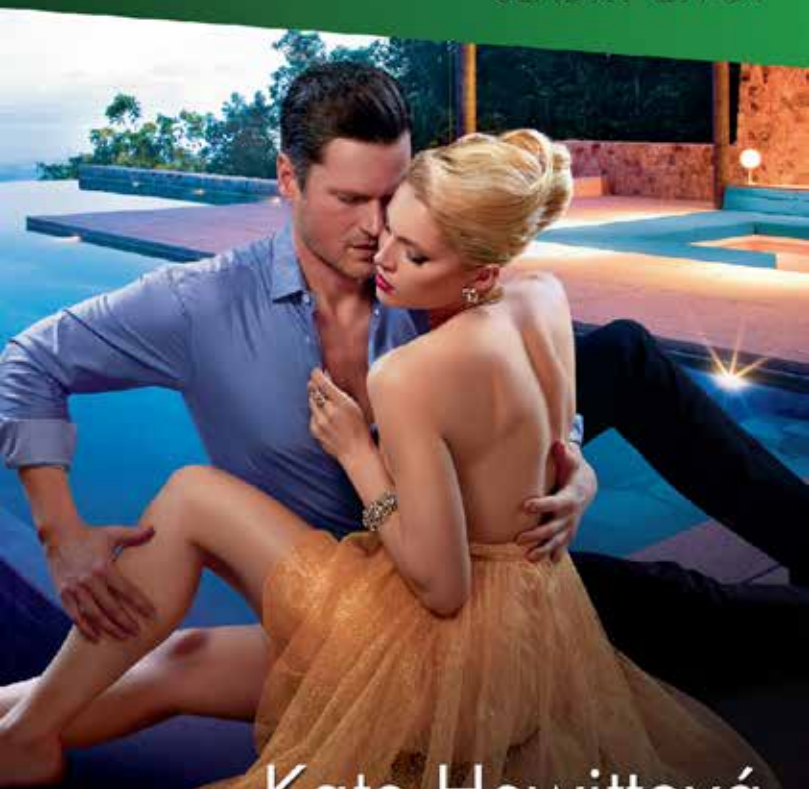

SLADKÝ ŽIVOT

Kate Hewittová

Osudný
večer v Římě

KATE HEWITTOVÁ

OSUDNÝ VEČER V ŘÍMĚ

PŘEKLAD

PETRA JELÍNKOVÁ

Milá čtenářko,

říká se, že mokrý duben přislubuje dobrou sklizeň. Já se přimlouvám za to, aby hojně pršelo a počasí bylo nevlídné. A proč? Nejen proto, že se budeme moci těšit dobré sklizni, ale hlavně proto, že když vás nebude lákat ven sluníčko, najdete si spíš chvíli ke čtení. A že jsem Vám toho na tento měsíc připravil!

V edici Sladký život mám pro Vás příběh Isabelly, která je Svázaná přísahou a musí se provdat bez lásky. Jste zvědavá, jak dopadl šejk Zufar, jemuž těsně před svatbou unesli nevěstu? Pak si rozhodně přečtete druhý díl minisérie Král pouště s názvem Nevěsta na zázkok. V edici Sladký život Duo se Veronica bude muset vypořádat se svým dědictvím – Vilou na Capri. Princezna Halina je už unavená královským protokolem a rozhodne se strávit Osudný večer v Římě. Zatímco Kassie touží po klidu a uzavře Smlouvu s králem. A Nezbedná manželka Chiara se nehodlá smířit s manželstvím bez lásky, takže se rozhodne jednat po svém.

Víte, jaký je ideální manžel? „Ideální manžel je muž, který nikdy nezapomene datum narození své ženy, ale nikdy neví, kolik jí je let.“ (Jeanne Moreau, francouzská herečka a zpěvačka, 1928-2017).

*S láskou,
Váš Harlequin*

Kate Hewittová

OSUDNÝ VEČER V ŘÍMĚ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Princess's Nine-Month Secret

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:

Petra Jelínková

Odpovědný redaktor:

Ivana Čejková

© 2018 by Kate Hewitt

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02-516 Warszawa, ul. Starościeńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4974-4 (EPUB)

ISBN 978-83-276-4975-1 (MOBI)

ISBN 978-83-276-4976-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Útěk byl překvapivě snadný. Abdul, královský strážce, který měl hlídat dveře apartmánu, kolem desáté hodiny usnul, až se mu hlava kývala na hrudi, a Halina Amari, princezna z Abkaru, kolem něj proklouzla po špičkách se zatajeným dechem.

Ještě nikdy nic podobného neudělala, ani jednou se nepokusila utéct z těsné klece, ve které musela žít – samozřejmě zkoušela, co si může dovolit a roztahovala křídla, jak jen to šlo, ale šlo to opravdu velmi málo. Dnes se však toužila rozletět.

Může to být její poslední šance. Svět se jí uzavíral a neustále zmenšoval kvůli jejímu otci – a kvůli prince Zayedovi al bin Nurovi, jejímu snoubenci. Stačilo si uvědomit, že se stala ještě větším vězněm než kdy dřív, a srdce jí skočilo do krku. A co se týče Olivie...

Na Olivii ale myslet nesmí, ne teď, během jediného večera, který může strávit na svobodě. Halina spěchala chodbou elegantního římského hotelu směrem k výtahům. Abdul se zavrtěl a ona se přitiskla ke zdi. Nemohla uvěřit, že to bylo tak snadné, ale proč vlastně ne? Dveře apartmánu se zamykaly zevnitř a strážný tam hlídal jenom pro formu. Její matka se snažila udržet lidi venku, ne uvnitř. Nikdo nečekal, že princezna uteče. Sama tomu málem nevěřila.

Dveře se otevřely a Halina s bijícím srdcem a vlhkými dlaněmi vstoupila do výtahu. Co to dělá? Každou minutu svých dvaadvaceti let strávila skrytá za

vysokými zdmi – paláce, klášterní školy v Itálii a pak zase v paláci. Čekala, pořád čekala, až snoubenec, kterého nikdy nepotkala, nastoupí na svůj trůn a stane se vhodným nápadníkem. Čekala, až její život začne, nebo až se alespoň něco stane.

Před třemi dny ale Zayed al bin Nur omylem unesl Olivii Taylorovou, guvernantku její sestry a kamarádku ze školy, protože se domníval, že je to samotná Halina.

Proslýchalo se, že se s Olivíí oženil v poušti, než si svůj strašlivý omyl uvědomil. Zayed poslal zprávu jejímu otci a ujistil ho, že Olivii v žádném případě neublížil, díky čemuž se Halině z celého srdce ulevilo. Díky celé epizodě si ale uvědomila, jak je její pozice nejistá. Jak je omezená její svoboda. A právě tím rozzuřila svého otce, sultána Hassana, který poslal Halinu do Itálie za matkou, mimo Zayedův dosah.

Halina byla za únik ráda. Zayeda si nikdy vzít nechtěla. Nikdy ho nepoznala a rozhodně si nepřála, aby ji kdokoliv unášel – ačkoliv pochybovala, že je její snoubenec tak hloupý, aby zkusil stejný trik dvakrát. Zdi kolem ní se však stahovaly.

Po incidentu se otec postaral, aby byla ještě víc hlídána a omezovaná než dřív. A to Halina nemohla vystát. Po dvaadvaceti letech čekání chtěla žít... i kdyby jen na jednu noc.

Dveře výtahu se otevřely do hotelového tanečního sálu, odkud se ozývala tichá klavírní hudba, cinkání křišťálových skleniček a kultivovaného šepotu. Když s matkou odpoledne přijely, všimla si, že se v hotelovém lobby koná soukromý charitativní večírek, který pořádá nějaký generální ředitel. Nablýskaná událost pro nejbohatší a nejlepší v celé Itálii. Matka se na Halinu jen smutně usmála.

„Jednoho dne čekají takové večírky i na tebe,“ řekla a táhla Halinu do výtahu. „Až se provdáš. Ale dneska nás čeká klidná noc, zatímco budeme čekat na další instrukce tvého otce.“

Halina na pořádném večírku nikdy nebyla. Od svých osmnácti navštívila několik zoufalých státních akcí a nekonečných banketů se starými hodnostáři, ale nikdy žádnou *party*. Nikdy na sobě neměla koktejlové šaty, neflirtovala ani nepila šampaňské. A tohle všechno chtěla dnes večer dělat – být na chvíli normální mladou ženou, která se baví a užívá si života.

Samozřejmě musela překonat několik překážek. První už měla za sebou – útěk z pokoje. Předstírala bolest hlavy a schovala se v pokoji, dokud její matka neodešla do koupele před večerní procházkou.

Druhým problémem byly šaty. Neměla nic vhodného na sebe. V hotelu byl naštěstí luxusní butik, a když Halina probíhala lobby, vklouzla dovnitř a vybrala si první vhodné šaty, které uviděla – jednoduché, minimalistické a svůdné saténové šaty po kolena. K nim si našla i průsvitné punčochy a boty na vysokém podpatku a propašovala si je do pokoje. Doufala, že se matka nepodívá na účet.

S elegantní taškou se stříbrným logem a silnými pletenými uchy se Halina vplížila na toaletu v lobby, kde se v kabině převlékla. Ruce se jí chvěly, když vytahovala šaty z tašky. Opravdu to dělá? Zbláznila se snad?

Na škole mívala ráda vtípky a žertíky a cokoli, co ji mohlo dostat do potíží. Jenže tohle... to je úplně něco jiného. Jestli na ni matka přijde... jestli to zjistí otec... Halina se zachvěla při představě jeho zklamání a hněvu. Oba její rodiče byli vlídní, ale Halina ani její sestra také nikdy nebyly neposlušné.

Stejně to musí zkusit a potenciální následky vydržet, ať budou jakékoliv.

Dveře toalety se otevřely a Halina zadržela dech s jednou rukou na klice kabinky. Prsty se jí pořád chvěly. Nemůžou na ni přijít, ne teď, když večer teprve začíná.

Uslyšela klapání podpatků a pod kabinkou uviděla nohy dvou žen, které stály před umyvadly.

„Viděla jsi ho?“ zeptala se jedna italsky, zatímco si

rozepínala kosmetickou taštičku. Halina italsky uměla dokonale a nakoukla skulinou ve dveřích. Uviděla obě ženy, štíhlé a elegantní, jak si s našpulenými rty a přimhouřenýma očima prohlížejí své odrazy v zrcadle.

„Falconeho? Ano, právě přijel,“ odpověděla druhá a pohodila hlavou. „Ten chlap je studený. Sexy jako hrom, ale srdce má z ledu. Víš, že právě skončil se svou poslední milenkou? Dal jí svůj obvyklý diamantový náramek jako platbu a totálně se na ni vykašlal.“

„Na tu francouzskou supermodelku? Vždyť mu nevydržela ani týden.“

„To žádná.“ Druhá žena odmítavě zaklapla rtěnku. „Tobě se líbí?“

„Každé se líbí. Ale jestli bych s ním šla?“ Žena přemýšlivě naklonila hlavu. „V posteli je určitě báječný, podle všeho, co jsem slyšela, ale myslím, že s takovým rampouchem bych se nezahlála. Jedna z jeho milenek říkala, že po sexu vždycky ženu požádá, aby odešla. Myslím hned po sexu. Vykope je z postele do pěti sekund.“

„Dějou se i horší věci.“

„A on nedovolí, aby se ho kdokoliv vyptával na nějaké osobní otázky. Žádné otázky ani odpovědi, nic. Je mu to prostě jedno.“

„Ale když to víš...“

„Potom jde asi vážně jenom o sex,“ dokončila s povzdychem žena. „A ten očividně je úžasný. A supermodelka tvrdí, že jí zničil život, a to s ním byla jen týden.“

Halině se točila hlava. Takové klepy ještě nikdy neslyšela. Ať je ten Falcone kdokoliv, připadal jí odpudivý... a zajímavý. Báječný sex? Ona se nikdy ani nelíbala.

„No,“ řekla první žena, když zapnula tašku, „někdo říkal, že si prý hledá milenkou pro dnešní noc – nikdy netrvá dlouho, než si najde novou.“

„Asi pár minut,“ dodala druhá. „No, já to rozhodně nebudu.“ Znělo to spíš ponuře než odhodlaně.

Se šustěním sukní a klapáním podpatků ženy z toalety odešly. Halina si zhluboka vydechla úlevou. Osaměla – a bylo načase, aby sama vyšla ven. Tašku s vlastními šaty strčila za toaletu a doufala, že tam zůstane schovaná celý večer, dokud nebude připravená vrátit se do apartmánu.

Ještě úplně nevymyslela, jak se vůbec vrátí – bude její strážný Abdul ještě spát? A pokud ne, spolkne jí nějaký výmysl, že se šla projít a nadýchat se čerstvého vzduchu? Bude muset doufat, že Abdul i s matkou její lži uvěří. Tohle je jediná noc, kdy může zazářit, nebo se alespoň lehce zatřípytit.

Halina vyšla z kabinky a vykulila oči při pohledu na svůj odraz. Šaty objímaly její vlnitou postavu a nechávaly jen málo místa představitivosti. Nikdy, nikdy v životě na sobě neměla nic tak svůdného. Nikdy na sobě neměla tak krásné a odhalené šaty. Cítila se prakticky nahá. V průsvitných silonkách vypadaly její nohy dlouhé a štíhlé, čemuž napomáhaly i třpytivé černé lodičky. Žádné šperky ani make-up neměla a vlasy si nechala rozpuštěné na ramenou. Nevypadala ani zdaleka tak sofistikovaně jako ženy, které šmírovala, ale musí to stačit.

Jediná noc. Nebo i hodina. Chtěla se jen procházet mezi lidmi, napít se šampaňského a možné, *možná* si trochu zaflirtovat. A pak se vrátí zpátky do postele. Ale hodinu nebo dvě se bude bavit. Bude žít.

S hlavou vztyčenou vyšla Halina z toalety. Na podpatky nebyla zvyklá a prvních pár kroků škobrtala, než zjistila, že musí trochu hýbat boky. To jí dodalo na sebedůvěře, stejně jako obdivný pohled muže za recepcí.

Šla podle ukazatelů na večírek a pak se zarazila, když uviděla velkého muže před dveřmi. V ruce držel seznam hostů. Na to nepomyslela. Představa, že ji pošlou pryč ještě předtím, než do sálu vůbec vstoupí, ji nesmírně zklamala. To nesmí dopustit.

Proplul kolem ní jakýsi pár a zastavil se před mužem.

Halina je sledovala a kousala se do rtů, zatímco sdělovali svá jména a muž si je vyškrtl ze seznamu. Prošel další pár a Halina sledovala celý proces od začátku.

Dokáže ho přemluvit, aby ji tam pustil? Měla dramatický talent, ale nikdy ho nezkoušela mimo domov nebo školu. Nikdy se nesnažila okouzlit cizince, ale tady asi bude muset.

V tu chvíli si jí muž se seznamem všiml. Zvedl obočí a vypadal přitom tázavě i trochu pohrdavě.

„Mohu vám pomoci, slečno?“

Halina otevřela pusu a srdce se jí rozbušilo.

„No...“ začala a zoufale se snažila vymyslet nějaký dobrý důvod, proč její jméno není na seznamu, ale on by jí přesto měl vstup na party dovolit. „Shodou okolností...“

Mužův zdvořilý úsměv začal chladnout.

„Jste dnešním hostem, slečno...“

Halina se na něj zničeně dívala. Skončí to ještě dřív, než to začalo. Pak za sebou uslyšela hlas, hluboký, temný a sytý.

„Ano, je,“ řekl muž. „Je tu se mnou.“

Rico Falcone hledal ženu a z toho, jak se mu sevřely útroby, poznal, že ji našel. Žena polekaně vyjekla a růžové rty se pootevřely, když se k němu obrátila čelem. Tmavé vlasy jí odlétly z ramenou v bohatých, lesklých vlnách.

Všiml si jí, když kráčela chodbou, a okamžitě upoutala jeho pozornost. Šťavnatá figura v úzkých hedvábných šatech. Dlouhé, vlnité vlasy, které si nechala rozpuštěné. Když se otočila, vykulené oči měly barvu mahagonu a lemovaly je dlouhé černé řasy.

„Já...“ začala zadýchaně.

„Cara,“ zapředel Rico, sklouzl jí rukou kolem pasu a užíval si ten pocit, když do něj narazila. „Jsi milá, že jsi na mě počkala.“

„Já... já...“ zakoktala se znovu a tvářila se šokovaně.

Hraje si na nevinnou nebo prostě *je* nevinná? Očividně se chce na party dostat nelegálně, takže by Rico čekal, že si s ním tu šarádu zahraje trochu horlivěji. Ale to je fuk. V posteli chytrou ženskou nepotřebuje.

„Dobře, signore Falcone,“ řekl muž a odškrtnul si jeho jméno, jako úslužný nenápadný nikdo, kterým byl. Rico vešel do sálu a pořád držel ženu kolem pasu. Všiml si, že se nebrání.

„Šampaňské, myslím,“ zamumlal a luskl prsty. Okamžitě si k němu pospíšil číšník a Rico vzal z podnosu dvě skleničky. Jednu podal své příští milence. Už se o tom rozhodl, ačkoliv si byl jist, že to dlouho nevydrží. Nikdy to nevydrželo.

„Tak. Pozvánku na party očividně nemáš, ale jak se jmenuješ?“ Byla to jediná informace, kterou od ní očekával.

„H... Lina,“ řekla a silně stiskla v prstech skleničku.

„Lina?“ vytáhl obočí. „Znělo to, jako bys chtěla říct něco jiného.“

Sladce se na něj usmála a v očích jí zaplála oheň, který ho zaujal.

„Pro tebe Lina.“ Takže má kuráž. To se mu líbí, pokud nezačne dostávat hloupé nápady, jako že ho třeba bude ovládat. Starat se o něj. Několik žen, se kterými spal, se té chyby dopustilo, a jeho to nesmírně unavovalo. Musel s nimi pak rychle skoncovat, i když si je chtěl ještě chvíli nechat.

„Lina,“ opakoval a nechal si slabiky líně proklouznout ústy. „A proč ses tak zoufale chtěla dostat na večírek, na který nejsi zvaná?“

Naklonila hlavu, dráždivě se usmívala a oči jí zářily, ale Rico poznal, že je ve skutečnosti překvapivě nervózní. „Copak se dívka nemůže chtít pobavit?“

„Správná odpověď,“ zamumlal a přitukl si s ní. Její úsměv se prohloubil a odhalil rozkošný dolíček na tváři. Usrkla si šampaňského.

„Ach, to je výtečné!“ vykřikla a on se musel zasmát.

„Skoro to vypadá, že jsi ještě nikdy šampaňské neochutnala.“

Zděšeně se na něj podívala. „Samozřejmě, že ano,“ řekla a pak, jako by to chtěla dokázat, vypila sklenici až do dna.

„Asi je čas na další,“ řekl Rico a jediným gestem znovu přivolal číšníka. Ta žena, Lina, ho fascinovala. Rozhodně je to ilegální návštěvnice večírků. Nejspíš i zlatokopka, tím si byl jist. Ale nevadilo mu to. Pokud ženy jednají na rovinu o tom, co chtějí – stejně jako on je upřímný v tom, co nechce – tak byl vztah obvykle uspokojivý. Tato žena ho přitahovala a vzbuzovala v něm touhu. Doufal, že dnešní večer bude mimořádně uspokojivý.

Dívka byla rozhodně rozkošná a neskutečně svůdná v úzkých šatech a s rozpuštěnými vlasy. Líčením ani šperky se neobtěžovala, jako by dobře věděla, že to nepotřebuje. Nejspíš na party opravdu přišla za zábavou a možná i hledat ochránce. Rico se toho hodlal ujmout, alespoň na chvíli.

Vzal další flétnu šampaňského a podal jí ji.

„*Cin cin*,“ zamumlal a ona se usmála.

„*Cin cin*.“ Oba mluvili italsky a ta její byla bezchybná, ačkoliv Rico tušil, že to není její mateřština. Zajímal ho, odkud je. Její rysy měly lehce exotický nádech, zešikmené oči a zlatavou pleť. Neměl však zájem se vyptávat nebo zjišťovat si o ní cokoli víc. Už dávno zjistil, že žena začne očekávat city a další věci, když se jí zeptá na pár základních věcí. Proto se neptal. A dá si pozor, aby se neptala ani ona.

„Lino,“ řekl. „Tato party mě nudí. Nechceš jít nahoru?“

V očích jí problesklo překvapení a jazyk přeběhl po suchých rtech. Ricem projel další bolestivý nůž touhy.

„Nahoru?“

„Ano, nahoru. Mám tam velké apartmá.“ Zvlnil rty do líného úsměvu. „Myslím, že je to tam mnohem pohodlnější a mám i lepší šampaňské.“

„Ani nevím, jak se jmenuješ,“ bránila se a celá zrůžověla. Vypadala nejistě, ale i vzrušeně. Možná na ni trochu moc spěchal, ale tanečky ho už unavovaly.

„Rico,“ řekl, ačkoliv si byl jistý, že ona už dávno ví, kdo je. Všichni to věděli. „Jsem ředitel Falcone Enterprises.“

„Falcone...“ V očích jí problesklo poznání.

„Takže jsi o mně slyšela.“

„Ano, před chvílí na toaletě.“ Lina se kousla do rtu a zatvářila se zároveň provinile i pobaveně. „Mluvily tam o tobě dvě dámy.“

„Opravdu?“ vytáhl Rico obočí. „Dámské klepy na toaletě – umím si představit, co asi říkaly, a ujišťuji tě, že je to pravda.“

Vykulila oči. „Všechno?“

Rico ani nezaváhal. „Všechno,“ zavrnl a Lina se škytavě uchechtla. Všiml si, že už dopila druhou skleničku šampaňského.

„Říkaly, že jsi studený. Že máš srdce z ledu.“

„Hrubé, ale v podstatě je to pravda.“

„Skutečně?“ Lina naklonila hlavu, v očích se jí zalesklo a plné rty se zvlínily v úsměvu. „Jak to, že jsi tak studený?“

Rico si zamyšleně usrkl šampaňského.

„Jsem věcný,“ prohlásil s tím, že naprostá upřímnost je zdaleka ta nejlepší strategie. „Pokud mám s někým pouze fyzický vztah, nemaluju to v růžových barvách.“ Vyzývavě se jí podíval do zvědavých očí a potěšeně si všiml, že zrůžověla a mírně pootevřela rty.

„Myslíš...“ začala, ale Rico ji přerušil.

„Ano,“ řekl. „Myslím.“

Pomalou potrásla hlavou. Zorničky měla rozšířené a tváře rozkošně zrudlé.

„Na té toaletě říkaly ještě něco.“

„Opravdu?“ Ačkoliv to vyslovil znuděně, ve skutečnosti ho to zajímalo. Chtěl vědět, co Lina slyšela a jaké předsudky o něm asi má.

„Říkaly... říkaly...“ Olízla si rty, až mu libido

poskočilo. „Říkaly, že jste báječný v sexu.“ Jemně se zasmála, skoro jako by nemohla uvěřit, že něco takového řekla. Rico zvlínil rty do zvrhlého úsměvu.

„To je také pravda.“

Znovu se zasmála, potřásla hlavou a působila téměř plaše. Hraje to nebo je opravdu tak nevinná? Žena si neoblékne sexy šaty a nejde na večírek, kam není zvaná, aniž by nebyla sebejistá a nedoufala v to nejlepší.

„Nuže?“ přitlačil Rico svůdným hlasem. Povídání a čekání ho už unavovalo.

„Půjdeme nahoru?“

„Nahoru...“

„Do mého apartmánu. Čeká tam láhev šampaňského.“ Vždycky čekala.

„Já... Já ne...“

V očích mu probleskla zlost. Na tohle nemá čas. Natáhl ruku, propletl s ní prsty a vychutnával si přival jisker, které jím při letmém doteku projely. Byl si jistý, že si vybral správně.

„Nuže?“ zamumlal. „Jdeš... nebo ne?“